

Shiv Chhatrapati Shikshan Sanstha's

Rajarshi Shahu Mahavidyalaya (Autonomous), Latur
Department of Political Science

❖ Students Achievement:

Sr. No.	Name	Qualified	Year
1	Pradnya Dnyanoba Kamble	SET	2017
2	Chetanand Yashpal Patil	SET	2017
3	Shrikrushna Parasram Rathod	SET	2018
4	Sachin Satish Lambute	SET	2019
5	Yunus Chandsab Mainoddin qureshi	SET	2019
6	Rahul Ganpatrao Waghmode	NET	2020
7	Sadashiv Ulagade	SET	2020
8	Datta Pawar	SET	2021
9	Gajanan Zunjate	SET/NET JRF	2022
10	Yunus Chandsab Mainoddin qureshi	NET JRF	2022
11	Satpute Punam Chandradas	NET	2022

❖ Students Achievement in Services:

Sr. No.	Name	Post	Year
1	Mahesh Kinikar	Dy. Manager, HDFC Bank	2017
2	Chandrakant Chavan	HDFC Bank	2017
3	Prakash Salave	Hotel Manager	2017
4	Mahesh Giri	Police Constable	2018
5	Aishwarya Thakur	TCS	2018
6	Kalpana Farkande	TCS	2018
7	Priyanka Gambhire	TCS	2018
8	Julekha Shaikh	TCS	2018
9	Sapna Gude	Talathi	2018
10	Bhimrao Shinde	CRPF	2018
11	Shrikrushna Rathod	Asst. Professor	2018

12	Karan Motkulwad	Clerk, Collector Office	2019
13	Pradnya Kamble	Asst. Professor	2019
14	Hanumant Kusange	CRPF	2021
15	Vishwaraj Solunke	CRPF	2021
16	Sadashiv Ulagade	Clerk, Court Nagpur	2021
17	Mauli Birajdar	Advocate, Pune	2021
18	Sabne Prashant	Nehru Yuva Kendra	2021
19	Shankar Pawar	Postman	2022
20	Krishna Katwate	HDFC,Bank	2022
21	Akash Vinayak Jadhav	Police Constable	2022

❖ Other Students Achievements:

**Dr.Mahadev Gavhane &
other staff members
congratulation students
on their success.**

**College management &
other respected persons
giving award to political
science students.**

Students showing themes award trophy.

While receiving award our student at university level competition.

पुणेमासी विचारधारे
एकमत epaper
www.dainikekmat.com
मंगळवार, दि. ११ फेब्रुवारी २०२०

भारतीय वृद्धाश्रम : काळाची गरज

रामाजानील पारंपरिक मुल्यांमुळे वृद्धांचा एकेकाळी अस्मिता अदर केला जात असे. कुटुंब हे वृद्धांच्या म्हणण्यानुसार कार्य करत असे. परंतु आज पारंपरिक विघटन चाललेली दिसत आहे. आज वृद्धाश्रमांची संख्या वाढलेली आहे. आपले आई-वडील, आपले जन्मतोते जिखावे रान करून शिकवित आहेत आणि त्यांचा शेवट हा वृद्धाश्रमात होत आहे. आज माणूस एवढा स्वाधीन झाला आहे की रत त्या आई-वडिलांच्या कष्टांची जाणीवसुद्धा त्याला राहिली नाही. रत ते आई-वडील ओले वाटू लागले आहेत. जिवापाठ प्रेम करणारे, पोटाला न खाता आपल्या मुलांना उपलब्ध करून देणाऱ्या आई-वडिलांचा विचार करणे खूप गरजेचे होत चालले आहे. मुलांच्या शिक्षणासाठी नोकरी मिळवी म्हणून खूप कष्ट घेतात. मुलांना नोकरी मिळते पण त्या नोकरीसाठी वृद्धाश्रमाची पयरी जन्मदाऱ्यांना चंदनी लागते. जीव करताना हे माझे आई-बाबा आहेत हे सांगण्याचीही लग्न वाढत आहे.

मला तर रत प्रेम पडते, जो मुलांना आई-वडिलांना वृद्धाश्रमात टाकतो त्याने हे लक्षात घ्यावे की मी पण वृद्ध होणार आहेच ना. असे म्हटले जाते 'जसे कर्म तसे फल मिळते'. कारणे भरपूर असतील नोकरी, राहणीमान वगैरे परंतु त्यावर उपाय वृद्धाश्रम नाही ना. शेतकऱ्यांचे, मजुरी करणाऱ्यांचे आई-वडिल वृद्धाश्रमात नाहीत. परंतु ज्या आई-वडिलांमुळे मुले लाडोवे पैसेज घेत आहेत त्यांचे आई-वडील वृद्धाश्रमात आहेत. मी खूप उदाहरणे पाहिली आहेत. मुलांना लग्न झाले की सासू-सासरे नकोत, हे एक कारणही आहे. मुलांना रत ते आई-वडील हवे आहेत परंतु सासू-सासरे नको आहेत. समाजाची ही आजची स्थिती खोटीच आहे, टाळी, खोटीओढ, धावणारा कुडीतच मिळते. या सर्व गोष्टींचा विचार करणे खूप गरजेचे आहे. वृद्धांचा काय लग्न हो... त्यांना मुलांचा मालातकणी आजार, नातवंड, भेम, सुनेचे टोन मागेचे शब्द, आजारी पडल्यावर औषधांचा खर्च, आज लेही घायाला नको वाढत आहे. त्यांना पडलेल्यासाठी काही आई-वडिलांनी घराबाग त्याच केला तोच मुलांना त्यांच्यासाठी पाच हजार रु. खर्च करू शकत नाही वृद्धाश्रम भेट दिल्यावर खर्च काय भयानक देना असतात ते कळते. जेवढाही मिळत, पोट भरत पण सुखाची, अपेक्षांची इच्छा म्हणून आहे. वृद्धाश्रमात भेट दिल्यावर असे कळले की एखाद्याचे

महत्त्वाचे तर हे सत्य आहे. बाबांना एका खोलीत त्यांचा मुलगा ठेवतो. काही पाहिले असल्याचा भंटी काजकायला सांगतो. एके दिवशी ते वृद्ध निग्न पावतात. अन्यायिणी झाल्यावर मुलांना रुग्णालयात राई सामान टाकून देत असतो. तेव्हा त्यांचा नावू मगळतो, राहू ना ना पण, टाकून नका देऊ, तुम्हाला पण असंय ठेवावं लागेल ना जसे तुम्ही तुम्हाला वडिलांना ठेवावं होतं. नंतर मी मोठा झाल्यावर मला कमायाल देईल.

आमण जसे वागतो तशी पुढची पिढी, परततील त्यांना मूले शिकत असतात. त्यांच्यावर चांगले संस्कार मिळण्याची समजाला गरज निर्माण झाली आहे. वृद्धाश्रमामुळे आजी-आजोबा काय आहेत हे नातवंड्यांना माहित होत नाही. ओळखून नाहीही होत आहे. कुटुंबकायला नष्ट होत आहे. 'हम दो-हमरे दो' पद्धत उरल आहे. प्रत्येकाचे वर्तन प्रत्येकाचे पार पाडल्यास अशी वेळ येणारच नाही. संस्कारला असा विषयसंदर्भात कायदे बनले लागत आहेत. दुसऱ्यांना त्यांच्या शेवटचा रत - तुला करणे टाकले. कुटुंबात साजरा करण्यापेक्षा प्रत्येकाचे दरवाजे की, माझ्या आई-वडिलांचा आजार बनणार, त्यांना संभालणार, कर्तव्य पार पाडणार...

देव कोणीही नाही पाहिला. आई-वडीलच आपले आव देव आहेत असे म्हणून त्यांना प्रेम द्या. काळजी घ्या, जीवदाने काही क्षण त्यांच्यासोबत जाण. असा या फोटोव्हा शेवटचा गोष्टीतून समाज सुधारला जातो आणि त्यांचा विकास व्हायला मदत होते आज वृद्धाश्रम काळाची जी गरज बनली आहे ती संशुद्धात येईल.

► प्रवीण दाससाहेब सोळेकर, राजर्षी शाहू महाविद्यालय, लातूर
मोबा. - ८८२९९ ८८८२३

Student article in reputed Daily newspaper –“Ekmat “

❖ Students articles in reputed Daily newspaper- “Punyanagari”

कुठे आहे हुंडाबंदी ?

प्रगत समाजातही अनिष्ट प्रथा पाळल्या जातात. आजही लेकी-सुना हुंड्यासाठी जाळल्या जातात. अशा अनिष्ट प्रथा काळच्या विरोधात अशा काही धावतात की, वधुपित्यांचे कंथरडे मोडल्याशिवाय राहात नाही. हुंडाबंदी तर झालीच नाही, पण हुंड्याने संपूर्ण समाजावर मात्र आपली दहशत निर्माण केली आहे. हुंडा प्रतिबंधक कायदा १९६१ साली पारित झाला. तरीही हुंडाबळीची संख्या दिवसेंदिवस वाढतच आहे. याचा उघड अर्थ असा आहे की, हुंडा देण्या-घेण्याची प्रथा आजही कमी झालेली नाही. 'हुंडा' हा दोन अक्षरी शब्द वधुपित्याला कर्जबाजारी करणारा आणि वरपित्याला सुखावणारा आहे. असे म्हटले तरी चालेल, हुंडा प्रत्येक प्रभावी उपाययोजना झालेलीच नाही.

आज २१ व्या शतकातही भारतीय समाजाला पोखरणारे सर्वात ज्वलंत समस्या टरली आहे. अर्गाणत तरुणीच्या जीवनाला काळीमा फासणारी ही बाब आहे. समाजही या पोलादी पिंजऱ्यातून बाहेर पडण्याचा प्रयत्न करीत नाही. मुख्यतः कन्या किंवा मुलगी ही दान देण्याची वस्तू नाही. बापाकडून नवऱ्याकडे

हस्तांतरित करण्याची वस्तू नाही. ती एक जिवंत व्यक्ती आहे. तिलाही मन आहे. मुलींच्या आई-वडिलांचेही विचित्र वागणे झाले आहे. मुलाला अमुक पखुडी संपत्ती आहे... इतके बंगले आहेत... त्याला किमान २५-३० लाख हुंडा द्या... १५-२० ठोळे सोने हवे... असे मुलीच्या वडिलांना कोणीतरी सांगते. मुलगी सुखात राहिल, या आशेपोटी भावनिक झालेले आई-वप परिस्थिती नसत नाही कर्ज काढून लेकीच लहम करतात. वर्षानुवर्षे कर्ज न फेडू शकल्याने शेवटी कर्जदाराच्या त्रासाला कंटाळून काहीजण आत्महत्येची करतात. सर्वच आई-वार्पांना माझी विनंती आहे, मुलींच्या लानात एक रुपयाही हुंडा देऊ नका. आपण बदलले की समाज आपोआपच बदलतो, हे लक्षात घ्या. आपल्यापासून सुरुवात करण्याची गरज आहे. अविवर्धित तरुण-तरुणींनीही योग्यतेचा मुलगा वा मुलगी पाहिली, तर हुंडा देण्याचेणाला विरोध केला पाहिजे. हुंडाबंदीसाठी झटण्याची प्रतिज्ञा आपण सर्वांनीच घेतली पाहिजे.

- पूजा कमलाकर तिप्पनबोने, लातूर

वाचक संवाद...

पुण्यनगरी

वंशासाठी दिवा नव्हे, पणती हवी

स्त्रीजीवनाची कहाणी करुणामय आहे. आई, मैत्रीण, बहीण, पत्नी अशा वेगवेगळ्या रूपांत तिला ओळखता येते. परंतु स्त्रीचे रूप एवढ्यापुरतेच मर्यादित नाही. स्त्रीत्वाची व्याख्या खूप मोठी आहे. स्त्रीचं अस्तित्व नेमकं काय? ती जन्मदात्री आई, बहीण, मुलगी, सखी बस इतकंच मर्यादित आहे का? तर, मुळीच नाही! त्याही पेक्षा तिची महती अधिक आहे. आपल्याकडे मुलींना परक्याचे धन समजले जाते. त्यामुळे गर्भपाताचे प्रमाण वाढले. गेल्या २० वर्षांत १ कोटीच्या जवळपास या उमल्ल्या कळ्या फुलल्याआधी खुडल्या गेल्या. लोक असा विचार का करत नाही की, जो वंशाचा दिवा तुम्हाला हवा, तो तर एका स्त्रीच्या उदरातून जन्मास येणार आहे. मग मुलीचा एवढा तिरस्कार का? आजकाल हुंडा घेण्याची फॅशन चालले आहे. मुलांचे लग्न म्हणजे पैसा मिळविण्याचं साधन वाटतं की काय? त्यांच्या मागण्या पूर्ण न केल्यास तिला मारायचं बघतात. एका सुनेल जाळायचं नि दुसरी स्त्र करायची आणि पैसा मिळवायचा हेच चाललेय. हे अशा बाबतल हवं. मुलींना

वंशाचा दिवा म्हणतात. मग मुलींना वंशाची पणती का म्हणू नये? आपण आदिमाया शक्ती जगदंबेल पुजतो आणि दुसरीकडे मात्र स्त्रीला उपभोगाची वस्तू समजतो. स्त्री ही भावनिक असते. ती सहन करणारी अवल नारी नसून, पुरुषांना जीवनात लढा देत पुढे कसे जायचे हे शिकवते. प्रत्येक वंशस्वी पुरुषामागे एका स्त्रीचा वाटा असतो. मग तिचा सन्मान करायचे सोडून तिचा अनंद का केला जातो? स्त्रीभूषणहत्या होत गेल्या, मग तर या पुरुषप्रधान संस्कृतीत पश्चातापाशिवाय काही उरणार नाही. स्त्री हा समाजाचा पाया आहे. तिला पायदळी तुडवू नका. मुलगी दोन्ही कुळांचा उद्धार करीत असते. प्रत्येकाने स्वतःच्या मुलेश व समाजातील अन्य मुलींना सन्मानाचे स्थान दिले पाहिजे.

तिला कमी समजू नका. झालीची राणी एक स्त्रीच होती, परंतु तिने गाजवलेलं शौर्य पुरुषापेक्षा कमी नाही. म्हणून मुलेश सन्मान दिले पाहिजे. तिला वंशाची पणती समजले पाहिजे.

कु. प्रतिक्षा दादासाहेब सोळंके राजर्षी शाहू महाविद्यालय, लातूर. मो. ८४२११४८४२३

वाचक संवाद...

पुण्यनगरी